

Jan Stejskal

EM
KONEC
CI

GORGONA
Praha 2021

*„Osudem jsme vlečeni ke svému poslání,
neboť jsme k němu odmítli kráčet vzpřímeně.“*

Carl Gustav Jung

Prolog

Už se snaží vyrazit dveře. Ví, že tentokrát už ten chemický koktejl nevydržím. Budu přežívat jen jako schránka vyplavená mořem, pouhý sádrový odlitek. Artefakt pro ty, kteří mě znali. Rány do dveří zesilují. Ozve se zapraskání dřevotřísky. Cítím ten zvuk vzadu na šíji, zajíždí pod nehty a brání mi se soustředit. Snažím se psát rychle. Musím to dát na papír, dokud mám ještě zbytky zdravého rozumu. Snad si to přečte. Další zapraskání. Mám čisté svědomí, udělala jsem maximum, aby to skončilo spolu se mnou. Vtom se dveře rozrazí. Něčí ruce mě pevně sevrou pod rameny. Bolí to jako život, ale nekřičím. Stejně by to nepomohlo. Ne protestuju jako dřív. Vlastně už vůbec nic neříkám. Jen se nesu jako kufr a vím, že to je konec. Zhluboka vydechnu. S tím výdechem ze mě spadnou všechny nánosy strachu. Spadnou naráz, jako když se rozbije hliněná forma. Začínám se usmívat. Teď už to vím. S osudem se nedá bojovat, jen se s ním smířit. A já už to mám za sebou.

„Tak to zkusíme,“ řekne, když se uklidní, „ale mám jednu podmínku: nechci mu odpustit. Nikdy mu neodpustím.“

To už jsem někde slyšela. Už chápu, co Olík myslel těmi částmi zapadajícími do sebe.

Vzala jsem si LSD. Seděly jsme tam proti sobě, držely se za ruce, občas pily víno a čekaly. Ale nic se nedělo. Kolemjdoucí si museli myslet, že se rozcházíme. Po hodině Andy přinesla další mikrodávky. Mezitím jsem už měla dvě sklenice vína. Zkusila jsem další dávku. Pak další víno. Pořád jsme si s Aničkou povídaly. Najednou jsme si měly co říct. O dětství a stejných hračkách, o dospívání a stejně ubohých prvních láskách, o dospělosti a vztazích, o matkách a stejně dlouhých cestách ke smíření. Pak další víno, další dvě dávky LSD. Jíme meloun, pliveme okolo pecky a užíváme si dámskou jízdu.

„Asi to pomáhá, žádný uklidňovák nepotřebuju,“ pronáší opilá Andy. „Asi proto, že jsou zamčený v autě a klíče má Oliver u sebe.“

Obě se smějeme jako smyslu zbavené. Už mi nevádí, že jí nesmím říkat Andulko. Mně taky nikdo nesmí říkat Anýsku, to mohl jen táta. Dojde mi, že Anýsek je zkrácenina i pro Annu. Dohodly jsme se, že si budem říkat Dvanýsci. Povídáme si o blbostech a hladíme se na zápěstí. Uprostřed diskuse, jestli jsme se už některá líbala s jinou holčkou, Andy usne opřená čelem o stůl. Okamžitě ji následuji.

Zdál se mi krásný sen o holčičce. Začínal tak hezky pateticky. Seděla v obýváku na zemi a česala hřívu plastovému koníkovi. Prozpěvovala si, ve vzduchu byl cítit

tvarohový koláč. Přes okno se do pokoje snažily probovat poslední večerní paprsky. Nejdřív jsem myslela, že jsem to já. Ale pak slyším klapot podpatků a cizí ženský hlas zavolá: „Ahoj!“ Sotva zahlédnu mizící fialové lodičky za zavírajícími se vchodovými dveřmi. Holčička si s bouchnutím dveří přestane hrát. Strne, jako by se zastavila v čase. To zaklapnutí dveří muselo rezonovat někde hluboko uvnitř jejího drobného těla. Neznatelně vydechne a pokračuje s česáním hřívky. Ví, že přišel ten čas. Za chvíli je slyšet zvenku padání věcí. Někdo vešel do domu zadními dveřmi. Holčička položí koníka a hřeben. Dá ruce do klína a čeká. Slabounkým hlasem si zpívá.

„Jedna dvě, zvíře jde,
Andulky si nevšímne.“

Z chodby doléhají těžké nepravidelné kroky. Jako předvoj se vine nepříjemný pach toluenu. Pomalu mi dochází, kde jsem se ocitla. Chci vstát, něco udělat, varovat ji, pohladit ji, schovat k sobě a obejmout. Ale nemůžu. Nemůžu se pohnout.

„Jedna dva tři, už tě větří,
zvíře si jde pro tebe!“

S poslední větou se mi holčička zadívá do očí. Zápach toluenu s blížícími se kroky sílí. Z chodby se ozve řev. Nevěřím, že ho může vydávat člověk. Popadá mě panika, ale jsem paralyzovaná. S bouchnutím se rozhrnou zatahovací

dveře. Stojí v nich někdo v masce vlka s huňatou kůží přes ramena. Srdce nestíhá nápor adrenalinu, pulzují mi i konečky prstů, ale nemůžu se ani hnout. Vyděšeně se rozhlížím kolem sebe po něčem, co by se dalo použít jako zbraň. Setkám se pohledem holčičky. Je oproti mně klidná. Smířená. Dívá se na mě velkýma kaštanovými očima.

„Musíš utéct!“ křičím, ale hlas zní jako pod vodou. Nevím, jestli ho slyší.

Holčička se trochu pohne, ale muž s maskou jako by to vycítil: „Neutečeš. Nezvládneš to. Nikdy se odsud nedostaneš.“ Mluví zvláště, démonicky. Cítím, jak mi trnou kořínky vlasů. Jako bych měla horečku, jako by mi je někdo trhal. Možná mi stojí hrůzou, nebo šediví, teď na to ale nesmím myslet. Ještě je čas.

„Musíš to říct mámě!“

Holčička se na mě dívá kaštanovými očima. Skoro nezatelně zavrtí hlavou. V očích má zvláštní kombinaci nevinnosti a hrdosti. Znovu se ozve šílený řev. Cítím, jak mnou projede mráz.

„Musíš to někomu říct. Když ne mámě, tak třeba učitelce. Slib mi, že to někomu řekneš!“ křičím na ni jako smyslu zbavená. Díváme se na sebe a kroky se rychle blíží. Nemůžu se hnout, jen na ni křičím. Upřeně se na mě dívá a nakonec jemně přikývne. Zhluboka vydechnu a najednou ztuhnutí povolí. Okamžitě ji chytanu za zápěstí. Chci ji odtahnout pryč, ale vtom mě nějaký náraz vystřelí zpátky do reality.

Probudím se zpocená venku u plastového stolku. Už je tma. Andy je vzhůru, sedí s nohama na židli, brečí a klepe

se. Pořád ji držím za zápěstí, stejně jako když jsme usnuly. Spíš se ale nemůže vysmeknout mému sevření. Povolím stisk. Dívá se na mě vyděšeně. Stáhne ruku do klína a mne si zápěstí. Chci se jí zeptat, co viděla. Nebo jak jsem vypadala já, zajímá mě tolik věcí.

„Ty... Tys tam tehdy byla! Proč jsi nic neudělala?!“ procedí skrz rty, v jejích očích vidím strach i výčitky. Má pocit, že jsem ji zradila. Rychle vstanu a chci jít k ní, všechno vysvětlit, ale zatmí se mi před očima a padám na dlažbu.

Poslední věc, kterou si pamatuju, je, jak mi kousek od obličeje pochoduje karavana mravenců, která nese melounovou pecku.